

— Къде я намъри, синко?

Разказахъ му. Седнахме на полянката, но той не отжсваше погледъ отъ тоягата, пипаше я, галѣше я, като че гали живо агне. Изведнажъ я сложи на колѣното си и рече да я счупи. Зачудихъ се.

— Хай, Боже, Господи, — помислихъ си, — дали не полудѣ тоя човѣкъ? И докато да го попитамъ, защо прави това, той пѣхна тоягата въ ржцетъ ми:

— Ти си по-якъ, счупи я, тукъ, къмъ тоя край. Безъ да се двоумя, сложихъ я на колѣното си и натиснахъ съ дветъ ржце. Тоягата изпращѣ и се счупи. Предъ очитъ ми се изсипаха жълтици... Погледнахъ стареца съ широко разтворени очи.

— Разбра ли, — засмѣ се той, — защо казвахъ, че тоягата е златна?

Владимиръ Зеленогоровъ

ПѢЙТЕ, МОИ ВЕСЕЛУШКИ!

ПѢйте, мои веселушки,
въ първия учебенъ день —
и добрички и послушни,
пакъ сте всички околъ менъ!

Съ вашта радостъ азъ живѣя,
съ вашия възторгъ трептя,
щомъ ви пѣсничка запѣя —
съ вашитъ крилца летя...

Затова не остарява
нигва моето сърдце.
Уча ви и благославямъ
съсь усмихнато лице.

ПѢйте, мои веселушки,
пѢйте всичкитъ въвъ хоръ,
нека радостъта се люшне
надъ училищния дворъ...

Весѣ Паспалеева

Съ тая книжка изпращаме: папката, календара, голѣмъ портретъ — Князь Симеонъ Търновски и Княгиня Мария Луиза, голѣмъ портретъ — Княгиня Мария Луиза ученичка, многоцѣтни картинки: „Срѣдъ цвѣтята“, „Немирнитъ котенца“, „Край люлката“ и „При агънцата“.